

Для Саманти, Тари-Дженель, Ніколаса, Тревіса, Каруса,
Трістана, Девона, Дастіна, Ділана

Ти подарував мені набагато більше, ніж я тобі. Я не був тим
батьком, яким сподівався бути. Але зачекай. Ми ще не закінчили
одне з одним. Це робота в процесі.

Вступ

Це надзвичайний документ.

Це послання від Бога, і в ньому Бог пропонує соціальну, сексуальну, освітню, політичну, економічну та теологічну революцію на цій планеті, подібної до якої ми ніколи не бачили і рідко можемо собі уявити.

Ця пропозиція зроблена в контексті наших власних заявлених бажань як мешканців планети. Ми сказали, що ми обираємо створити краще життя для всіх, підвищити свою свідомість, прагнути нового світу. Бог не засудить нас, що б ми не обрали, але якщо ми оберемо це, Він готовий показати нам шлях. Однак Вона не змусить нас приймати Її поради. Ні зараз, ні ніколи.

Я вважаю слова в цій книзі одночасно захопливими, тривожними, складними, піднесеними. Вони захоплюють тим, що захоплюють подих масштабом та широтою свого охоплення. Вони тривожні тим, що показують мені самого себе — і людство мені — у дуже тривожний спосіб. Вони кидають виклик тим, що ставлять переді мною виклик, якого ніхто і ніщо ніколи раніше не ставило переді мною. Наважитися бути кращим, наважитися бути більшим, ніж я був, наважитися бути Джерелом світу, в якому гнів, дріб'язкова заздрість, сексуальна дисфункція, економічна нерівність, освітні дурниці, соціальна нерівність та політична таємничість, махінації та ігри влади більше ніколи не стануть частиною людського досвіду. Вони підносять тим, що дають надію, що все це можливо.

Чи справді ми можемо побудувати такий світ? Бог каже «так», і що все, що нам потрібно, це справді вирішити це зробити.

Ця книга — справжній діалог з Богом. Це друга книга із серії з трьох, що фіксують розмову з Божеством, яка триває понад п'ять років і продовжується донині.

Ви можете не вірити, що цей матеріал справді походить від Бога, і мені не потрібно, щоб ви це вірили. Для мене важливо лише те, чи має сам матеріал якусь цінність, чи приносить якість розуміння, чи викликає якість пробудження, чи пробуджує якість

оновлене бажання, чи сприяє якимось плідним змінам у нашому повсякденному житті на Землі. Бог свідок, щось має змінитися. Ми не можемо продовжувати так, як було досі.

Трилогія «Розмови з Богом» розпочалася з виходу першої книги цієї серії у травні 1995 року. Ця книга стосувалася переважно особистих питань і змінила моє життя. Вона змінила багато життів. За кілька тижнів вона стала неймовірно швидко продаватися, а її розповсюдження досягло неймовірних рівнів. До кінця першого року її тираж становив 12 000 примірників на місяць, і цей тираж зростає. Звичайно, «автор» книги був навряд чи невідомим. І саме це зробило цей документ таким інтригуючим і таким потужним.

Я був глибоко вдячний за те, що був частиною цього процесу, процесу, завдяки якому тисячі людей знову згадують деякі великі істини. Я особисто задоволений і дуже радий, що так багато людей знайшли цінність у цій роботі.

Хочу, щоб ви знали, що спочатку я був відверто наляканий. Мені спало на думку, що інші можуть подумати, що я божевільний, що страждаю на манію величі. Або що, якщо вони справді вірять, що матеріал натхненний Богом, то справді послухаються його поради. І чому я цього боявся? Все просто. Я знав, що все, що я написав, може бути неправильним.

Потім почали надходити листи. Листи від людей з усього світу. І тоді я зрозумів. Глибоко всередині я зрозумів. Це було правильно. Це було саме те, що світові потрібно було почути саме в потрібний час!

(Звичайно, немає «правильного» і «неправильного», окрім як у межах відносного досвіду нашого існування. Тож, я маю на увазі, що книга «правильна», враховуючи те, ким і що ми, як ми кажемо на цій планеті, хочемо бути.)

А тепер друга книга, і я помічаю, що знову поринув у страх. Ця книга стосується ширших аспектів нашого індивідуального життя, а також геофізичних та геополітичних міркувань, що мають світове значення. Як такий, цей том, я підозрюю, міститиме набагато більше того, з чим пересічний читач може не погодитися. Тож я боюся. Боюся, що вам не сподобається те, що ви тут прочитаєте. Боюся, що ви визнаєте мене «неправильним» у деяких аспектах. Боюся, що розворушу осине гніздо, здійму бурю, зроблю хвилі. І знову ж таки, боюся, що все тут може бути неправильним.

Звичайно, я маю розуміти, що не варто мати таких страхів. Зрештою, хіба я не читав свою першу книгу? Що ж, ось вона. Знову моя людяність. Бачите, моя мета, оприлюднюючи ці транскрипції, не полягає в тому, щоб сколихнути людей. Я хочу лише чесно та прямо передати вам те, що Бог повідомив мені у відповідь на мої запитання. Я обіцяв Богові, що зроблю це — оприлюдню ці розмови — і я не можу порушити цю обіцянку.

Ти також не можеш порушити свою обіцянку. Очевидно, ти дав обіцянку дозволити всім своїм думкам, ідеям та переконанням постійно перевірятися. Очевидно, ти взяв на себе глибоке зобов'язання постійно зростати. Тільки людина з таким зобов'язанням візьме до рук таку книгу.

Отже, схоже, ми в цьому разом. І нема чого боятися. Ми є тим, ким ми є, і ми робимо те, що робимо, в результаті цього, і все, що нам потрібно зробити, це залишатися вірними цьому, і нема чого боятися. Тепер я бачу, що, мабуть, я знав весь цей час, це те, що ми посланці, ви і я. Якби ми не були такими, я б не писав цього, і ви б точно не читали це. Ми посланці, і нам є над чим працювати. По-перше, ми повинні переконатися, що ми чітко розуміємо послання, яке нам було дано в книгах CWG. По-друге, ми повинні інтегрувати це послання в наше життя, щоб воно стало функціональним. І потретє, ми повинні нести це послання іншим, несучи його істину всім тим, чиє життя ми торкаємося, за допомогою простого та вишуканого прийому нашого прикладу.

Я радий, що ти вирішив вирушити в цю подорож зі мною. З тобою набагато легше і набагато веселіше, ніж без тебе. Давай зараз пройдемося разом цими сторінками. Час від часу може бути трохи незручно. Не так, як у першій книзі. Перша книга була Божими обіймами; міцними, теплими обіймами за плечі. Друга книга — це Боже не менш любляче, але більш ніжне, різке потискання цих плечей. Заклик до пробудження. Виклик перейти на наступний рівень.

Завжди є наступний рівень, знаєш. Твоя душа, яка прийшла сюди заради найбагатшого досвіду, а не найбіднішого; найбільшого, а не найменш важливого, хотіла б, щоб ти не відпочивав. І хоча вибір завжди за тобою, твоя душа бажає, щоб ти ніколи не ставав самовдоволеним чи самовдоволеним, і, звичайно ж, ніколи не занурювався в апатію. Бо у твоєму світі забагато чого потрібно змінити, забагато залишилося від тебе самого, щоб ти міг це створити. Завжди є нова гора, на яку потрібно підкорити, новий рубіж, який потрібно дослідити, новий страх, який потрібно

підкорити. Завжди є величніше місце, ширша концепція, величніше бачення.

Тож ця книга може бути трохи неприємнішою, ніж перша. Залишайтеся з дискомфортом, якщо і коли ви його відчуваєте. Тримайтеся за човен, якщо він починає хитатися. Потім живіть у новій парадигмі. А ще краще, через диво та приклад власного прожитого життя, допоможіть створити нову.

Ніл Дональд Волш Ашленд
Орегон
Березень 1997 року

1

Дякую, що прийшли. Дякую, що ви тут.

Ви тут за домовленістю, це правда; але все ж ви могли не з'явитися. Ви могли вирішити не з'явитися. Ви ж вирішили бути тут, у призначений час, у призначеному місці, щоб ця книга потрапила до ваших рук. Тож дякую.

Якщо ви робили все це підсвідомо, навіть не усвідомлюючи, що робите чи чому, дещо з цього може бути для вас загадкою, і, можливо, варто трохи пояснити.

Почнемо з того, що дамо вам зрозуміти, що ця книга з'явилася у вашому житті у потрібний і ідеальний час. Можливо, ви зараз цього не знаєте, але коли ви завершите той досвід, який вас чекає, ви точно це зрозумієте. Все відбувається в ідеальному порядку, і поява цієї книги у вашому житті не є винятком.

Те, що ви маєте тут, — це те, чого ви шукали, те, чого ви прагнули дуже давно. Те, що ви маєте тут, — це ваш останній — а для деяких із вас, можливо, і перший — дуже реальний контакт з Богом.

Це контакт, і він цілком реальний.

Бог зараз справді розмовлятиме з вами через мене. Я б не сказав цього кілька років тому; я кажу це зараз, бо в мене вже був такий діалог, і тому я знаю, що таке можливо. Це не тільки можливо, це відбувається постійно. Так само, як це відбувається прямо тут і зараз.

Важливо зрозуміти, що ви частково спричинили це, так само як ви спричинили те, що ця книга опинилася у ваших руках у цей момент. Ми всі є причиною того, що створюємо події нашого життя, і ми всі є співтворцями з Єдиним Великим Творцем у створенні кожної обставини, що призводить до цих подій.

Мій перший досвід розмови з Богом від вашого імені стався у 1992-93 роках. Я написав гнівного листа Богові, запитуючи, чому моє життя стало таким пам'ятником боротьби та невдач. У всьому, від моїх романтичних стосунків до моєї життєвої роботи, від мого

спілкування з моїми дітьми до мого здоров'я — у всьому — я переживав лише боротьбу та невдачі. Мій лист до Бога вимагав знати, чому — і що потрібно, щоб життя працювало.

На мій подив, на цього листа надійшла відповідь.

Те, як на нього було дано відповідь і якими були ці відповіді, стало книгою, опублікованою у травні 1995 року під назвою «Розмови з Богом, книга 1». Можливо, ви чули про неї або навіть читали. Якщо так, то вам не потрібні подальші передмови до цієї книги.

Якщо ви не знайомі з першою книгою, сподіваюся, що скоро будете, адже в першій книзі набагато детальніше описано, як усе це почалося, і дано відповіді на багато запитань.

про наше особисте життя — питання про гроші, кохання, секс, Бога, здоров'я та хвороби, харчування, стосунки, «правильну роботу» та багато інших аспектів нашого повсякденного життя, — які тут не розглядаються.

Якби був один дар, який я б попросив Бога дати світові в цей час, то це була б інформація з Книги 1. Як і завжди («Ще до того, як ти попросиш, Я відповім»), Бог уже це зробив.

Тож я сподіваюся, що після прочитання цієї книги (а може, навіть до того, як ви її закінчите), ви вирішите прочитати першу. Все залежить від вибору, так само, як «Чистий Вибір» привів вас до цих слів прямо зараз. Так само, як «Чистий Вибір» створив кожен ваш досвід. (Концепція, яка пояснюється в тій першій книзі.)

Ці перші абзаци Книги 2 були написані в березні 1996 року, щоб надати короткий вступ до інформації, яка викладається далі. Як і в Книзі 1, процес, за допомогою якого ця інформація «надходила», був надзвичайно простим. На чистому аркуші паперу я просто писав запитання — будь-яке запитання... зазвичай, перше запитання, яке спало мені на думку, — і щойно запитання було написано, як відповідь формувалася в моїй голові, ніби Хтось шепотів мені на вухо. Я диктував!

За винятком цих кількох вступних рядків, весь матеріал цієї книги був надрукований між весною 1993 року та трохи більше ніж роком потому. Я хотів би представити його вам зараз, таким, яким він прийшов від мене і був мені подарований.

Це Великдень 1993 року, і — як мені було наказано — я тут. Я тут, з олівцем у руці, блокнотом переді мною, готовий почати. Мабуть, я маю сказати вам, що Бог попросив мене бути тут. У нас було побачення. Ми маємо почати — сьогодні — другу книгу, другу з трилогії, яку Бог, я і ви переживаємо разом. Я ще не маю уявлення, що саме скаже ця книга, або навіть конкретних тем, яких ми торкнемося. Це тому, що в мене в голові немає плану для цієї книги. Його не може бути. Не я вирішую, що в неї увійде. Бог вирішує.

У Великодню неділю 1992 року — рівно рік тому — Бог розпочав зі мною діалог. Я знаю, що це звучить смішно, але саме так сталося. Нещодавно цей діалог закінчився. Мені дали вказівки відпочити, але також сказали, що в мене є «дата», коли я маю повернутися до цієї розмови сьогодні.

У тебе теж є дата. Ти її дотримуєшся прямо зараз. Мені зрозуміло, що ця книга пишеться не лише для мене, а й для тебе через мене. Очевидно, ти шукав Бога — і Слова від Бога — дуже довго. Я теж.

Сьогодні ми знайдемо Бога разом. Це завжди найкращий спосіб знайти Бога. Разом. Ми ніколи не знайдемо Бога окремо. Я маю на увазі два способи. Я маю на увазі, що ми ніколи не знайдемо Бога, поки ми окремо. Бо перший крок до усвідомлення того, що ми не є відокремленими від Бога, — це усвідомлення того, що ми не є відокремленими один від одного, і доки ми не знаємо та не усвідомлюємо, що всі ми — Одне, ми не можемо знати та усвідомлювати, що ми та Бог — Одне.

Бог ніколи не існує окремо від нас, і ми лише думаємо, що ми окремо від Бога.

Це поширена помилка. Ми також думаємо, що ми далекі одне від одного. Тож найшвидший спосіб «знайти Бога», як я виявив, — це знайти одне одного. Перестати ховатися одне від одного. І, звичайно, перестати ховатися від самих себе.

Найшвидший спосіб перестати ховатися — це сказати правду. Усім. Завжди.

Почни говорити правду зараз і ніколи не зупиняйся. Почни з того, що скажи правду собі про себе. Потім скажи правду собі про іншого. Потім скажи правду про себе іншому. Потім скажи правду про іншого тому іншому. Зрештою, скажи правду всім про все.

Це П'ять Рівнів Розповіді Правди. Це п'ятискладовий шлях до свободи. Правда зробить вас вільними. Ця книга про правду. Не мою правду, а Божу правду. Наш перший діалог — Божий і мій — завершився лише місяць тому. Я припускаю, що цей проходитиме так само, як і перший. Тобто, я ставлю запитання, а Бог відповідає. Гадаю, я зупинюся і запитаю Бога прямо зараз.

Боже, невже так воно і буде?

Так.

Я так і думав.

Хіба що в цій книзі я Сам порушу деякі теми, без вашого прохання. У першій книзі, як ви знаєте, я цього не робив.

Так. Чому ти додаєш сюди цей поворот?

Тому що ця книга пишеться на Моє прохання. Я попросив вас сюди — як ви зазначили.

Перша книга була проєктом, який ви розпочали самостійно.

З першою книгою у вас був план. З цією книгою у вас немає жодного плану, окрім виконання Моєї волі.

Так. Це правильно.

Ніле, це дуже гарне місце. Сподіваюся, ти — та інші — часто туди буватимете.

Але я думав, що Твоя Воля — це моя воля. Як я можу не виконувати Твою Волю, якщо вона така ж, як моя?

Це складне питання — і непогана відправна точка; зовсім непогана відправна точка для початку цього діалогу. Повернімося на кілька кроків назад. Я ніколи не казав, що Моя Воля — це ваша Воля.

Так, Ти сказав! В останній книзі Ти дуже чітко сказав мені: «Твоя воля — це Моя воля».

Дійсно, але це не те саме.

Хіба ні? Ти міг би мене обдурити.

Коли Я кажу «Твоя воля — це Моя воля», це не те саме, що сказати, що Моя воля — це твоя воля.

Якби ти постійно виконував Мою Волю, тобі більше нічого не потрібно було б робити для досягнення Просвітлення. Процес би завершився. Ти б уже був там.

Один день, коли ти робиш лише Мою Волю, принесе тобі Просвітлення. Якби ти виконував Мою Волю всі роки свого життя, тобі навряд чи довелося б зараз займатися цією книгою.

Тож очевидно, що ти не виконував Моєї Волі. Насправді, більшу частину часу ти навіть не знаєш Моєї Волі.

Я ні?

Ні, не потрібно.

Тоді чому б тобі не сказати мені, що це таке?

Так. Ти просто не слухаєш. А коли слухаєш, то насправді не чуєш. А коли чуєш, то не віриш тому, що чуєш. А коли віриш тому, що чуєш, то все одно не виконуєш інструкцій.

Тож твердження, що Моя Воля — це ваша воля, є явно неточним.

З іншого боку, твоя воля — це Моя воля. По-перше, тому що Я її знаю. По-друге, тому що Я її приймаю. По-третє, тому що Я її хвалю. По-четверте, тому що Я її люблю. По-п'яте, тому що Я володію нею і називаю її Своєю Власною.

Це означає, що ви маєте вільну волю робити те, що хочете, і що Я роблю вашу волю Своєю через безумовну любов. Тепер, щоб Моя Воля була вашою, ви повинні зробити те саме.

По-перше, вам доведеться це знати. По-друге, вам доведеться це прийняти. По-третє, вам доведеться це хвалити. По-четверте, вам доведеться це любити. Зрештою, вам доведеться назвати це своїм.

За всю історію вашої раси лише деякі з вас робили це постійно. Кілька інших робили це майже завжди. Багато хто робив це дуже часто. Ціла купа людей робила це час від часу. І практично кожен робив це в рідкісних випадках, хоча деякі взагалі ніколи цього не робили.

До якої категорії я належу?

Чи має це значення? До якої категорії ви хочете належати відтепер? Хіба це не доречне питання?

Так.

А ваша відповідь?

Я хотів би бути в першій категорії. Я хотів би постійно знати і виконувати Твою волю.

Це похвально, гідно похвали і, ймовірно, неможливо.

Чому?

Бо тобі ще надто багато треба зробити, щоб розвиватися, перш ніж ти зможеш це стверджувати. Однак я кажу тобі ось що: ти міг би стверджувати це, ти міг би перейти до Божественності цієї ж миті, якби забажав. Твій розвиток не повинен тривати так багато часу.

Тоді чому це зайняло стільки часу?

Справді. Чому? Чого ти чекаєш? Ти ж не віриш, що це я тебе стримую?

Ні. Я зрозумів, що стримую себе.

Добре. Ясність – це перший крок до майстерності.

Я хотів би досягти майстерності. Як мені це зробити?

Продовжуйте читати цю книгу. Саме туди я вас і веду.

2

Я не впевнений, що знаю, до чого веде ця книга. Я не знаю, з чого почати.

Давайте приділимо час.

Скільки часу нам потрібно на це? Мені вже знадобилося п'ять місяців, щоб дійти від першого розділу до цього. Я знаю, що люди, читаючи це, думають, що все це викладено одним рівним, безперервним потоком. Вони не усвідомлюють, що між 32-м і 33-м абзацами цієї книги пройшло 20 тижнів. Вони не розуміють, що іноді моменти натхнення відрізняються за півроку. Скільки часу нам потрібно на це?

Я не це мав на увазі. Тобто, візьмемо «Час» як першу тему, як відправну точку для початку.

О. Гарзд. Але якщо вже мова зайшла про це, чому іноді потрібні місяці, щоб закінчити простий абзац? Чому у тебе так довго між візитами?

Мій дорогий і чудовий сину, мої «візити» недовго. Я ніколи не існую без тебе. Ти просто не завжди це усвідомлюєш.

Чому? Чому я не знаю Тебе, якщо Ти завжди тут?

Бо твоє життя поглинуте іншими речами. Давай визнаємо: у тебе були досить насичені п'ять місяців.

Так, так. Багато чого відбувалося.

І ти зробив ці речі важливішими за Мене. Це не схоже на мою правду.

Я закликаю вас подивитися на свої дії. Ви були глибоко занурені у своє фізичне життя. Ви приділяли дуже мало уваги своїй душі.

Це був складний період.

Так. Тим більше причин залучити до цього процесу свою душу. Ці останні місяці пройшли б набагато гладше з Моєю допомогою. Тож чи можу я порадити тобі не втрачати зв'язку?

Я намагаюся бути поруч, але, здається, гублюся — захоплююся, як Ти сказав — у власній драмі. А потім, якимось, не знаходжу часу для Тебе. Я не медитую. Я не молюся. І я точно не пишу.

Я знаю. Це іронія життя, що коли тобі найбільше потрібен наш зв'язок, ти від нього відходиш.

Як я можу перестати це робити?

Припини це робити.

Це я щойно сказав. Але як?

Ти перестанеш це робити, переставши це робити.

Це не так просто.

Це так просто. Хотілося б, щоб це було так.

Тоді це справді буде, бо те, чого ти бажаєш, — це Моя наказ. Пам'ятай, Мій коханий, твої бажання — це Мої бажання. Твоя воля — це Моя Воля.

Добре. Гарзд. Тоді я бажаю, щоб ця книга була завершена до березня. Зараз жовтень. Я бажаю, щоб більше не було п'ятимісячних перерв у викладанні матеріалу.

Так воно і буде.

Добре.

Хіба що це не так.

О, чувак. Невже ми мусимо грати в ці ігри?

Ні. Але поки що саме так ви вирішили прожити своє Життя. Ви постійно змінюєте свою думку. Пам'ятайте, життя — це безперервний процес творення. Ви щохвилини створюєте свою реальність. Рішення, яке ви приймаєте сьогодні, часто не є вибором, який ви зробите завтра. Однак ось секрет усіх Майстрів: продовжуйте вибирати те саме.

Знову і знову? Одного разу недостатньо?

Знову і знову, доки ваша воля не проявиться у вашій реальності.

Для деяких це може зайняти роки. Для деяких – місяці. Для інших – тижні. Для тих, хто наближається до майстерності, – дні, години чи навіть хвилини. Для Майстрів творення відбувається миттєво.

Ви можете зрозуміти, що на шляху до майстерності, коли побачите, як розрив між Бажанням та Досвідом зменшується.

Ви сказали: «Рішення, яке ви приймаєте сьогодні, часто не є вибором, який ви зробите завтра». То що? Ви кажете, що нам ніколи не слід змінювати свою думку?

Змінюй свою думку скільки завгодно. Але пам'ятай, що з кожною зміною думки приходиться зміна напрямку всього Всесвіту.

Коли ви «вирішуєте» щодо чогось, ви запускаєте Всесвіт. Сили, які ви не можете досягнути — набагато тонші та складніші, ніж ви можете собі уявити — задіяні в процесі, складну динаміку якого ви тільки зараз починаєте розуміти.

Ці сили та цей процес є частиною надзвичайної мережі взаємодіючих енергій, що складають всю суть існування, яку ви називаєте самим життям.

Вони, по суті, є Я.

Тож, коли я передумую, я ускладнюю Тобі життя, чи не так?

Для Мене немає нічого складного, але ти можеш сам собі ускладнювати життя. Тому будь єдиним у своїй думці та прагни єдиної мети щодо чогось. І не відволікайся від цього, доки не створиш це в реальності. Зосереджуйся. Залишайся центрованим.

Ось що означає бути цілеспрямованим. Якщо ви щось обираєте, обирайте це всіма силами, всім серцем. Не будьте малодушними. Продовжуйте! Продовжуйте рухатися до цього.

Будьте рішучими.

Не приймайте «ні» як відповідь.

Саме так.

Але що, якби «ні» була правильною відповіддю? Що, якби те, чого ми хочемо, не для нас — не для нашого ж блага, не в наших інтересах? Тоді ви ж нам цього не дасте, чи не так?

Неправильно. Я «дам» тобі все, що ти покличеш, незалежно від того, «добре» це для тебе чи «погано». Ти нещодавно замислювався над своїм життям?

Але мене навчили, що ми не завжди можемо мати те, чого прагнемо — що Бог не дасть нам цього, якщо це не для нашого найвищого блага.

Це те, що люди кажуть вам, коли хочуть, щоб ви не були розчаровані певним результатом.

Перш за все, давайте повернемося до ясності щодо наших стосунків. Я нічого тобі не «даю» — ти сам це називаєш. У першій книзі досить детально пояснюється, як саме це зробити.

По-друге, я не суджу про те, що ви називаєте. Я не називаю щось «хорошим» чи «поганим». (Вам також було б краще цього не робити.)

Ви — творча істота, створена за образом і подобою Бога. Ви можете мати все, що забажаєте. Але ви можете не мати того, чого хочете. Насправді, ви ніколи не отримаєте нічого, чого хочете, якщо дуже цього хочете.

Я знаю. Ви також пояснили це в першій книзі. Ви сказали, що акт бажання чогось відштовхує це від нас.

Так, а чи пам'ятаєш чому?

Тому що думки є творчими, а думка про бажання чогось – це твердження до всесвіту – проголошення істини, – яке всесвіт потім породжує в моїй реальності.

Саме так! Саме так! Ви навчилися. Ви справді розумієте. Це чудово.

Так, саме так це працює. У той момент, коли ви кажете «Я чогось хочу», Всесвіт каже: «Дійсно хочеш» і дає вам саме цей досвід — досвід «бажання» цього!

Що б ви не поставили після слова «Я», це стає вашою творчою командою. Джин у плящі — яким є Я — існує лише для того, щоб

йому підкорятися.

Я створюю те, що ви викликаєте! Ви викликаєте саме те, що думаєте, відчуваєте та кажете. Це так просто.

Тож скажіть мені ще раз — чому мені потрібно так багато часу, щоб створити реальність, яку я обираю?

З кількох причин. Тому що ви не вірите, що можете отримати те, що обираєте. Тому що ви не знаєте, що обрати. Тому що ви постійно намагаєтеся зрозуміти, що для вас «найкраще». Тому що ви хочете заздалегідь отримати гарантії того, що весь ваш вибір буде «хорошим». І тому що ви постійно змінюєте свою думку!

Дай-но я зрозумів. Хіба я не повинен намагатися зрозуміти, що для мене найкраще?

«Найкращий» – це відносне поняття, яке залежить від сотні змінних. Це дуже ускладнює вибір. Під час прийняття будь-якого рішення має бути лише одне міркування: чи це твердження про те, ким я є? Чи це оголошення про те, ким я вирішую бути?

Усе життя має бути таким оголошенням. Власне, все життя є таким. Ви можете дозволити цьому оголошенню бути зробленим випадково або за власним вибором.

Життя, прожите за вибором, — це життя свідомих дій. Життя, прожите випадково, — це життя несвідомої реакції. Реакція — це саме дія, яку ви вже здійснювали раніше. Коли ви «реагуєте», ви оцінюєте дані, що надходять, шукаєте у своїй пам'яті той самий або майже той самий досвід і дієте так, як ви робили раніше. Це все робота розуму, а не вашої душі.

Ваша душа хоче, щоб ви дослідили її «пам'ять», щоб побачити, як ви можете створити справді щире переживання Себе в Теперішньому Моменті. Це той досвід «пошуку душі», про який ви так часто чули, але для цього вам потрібно буквально «з'їхати з глузду».

Коли ви витрачаєте свій час, намагаючись зрозуміти, що для вас «найкраще», ви саме це й робите: витрачаєте свій час. Краще заощадити свій час, ніж витратити його даремно.

Це чудова економія часу – бути поза свідомістю. Рішення приймаються швидко, вибір здійснюється швидко, тому що ваша

душа творить лише з теперішнього досвіду, без перегляду, аналізу та критики минулих зустрічей.

Пам'ятайте: душа творить, розум реагує.

Душа знає у Своїй мудрості, що досвід, який ви переживаєте в Цей Момент, – це досвід, посланий вам Богом ще до того, як ви його усвідомили. Саме це мається на увазі під «посланим у теперішньому» досвідом. Він уже в дорозі до вас, навіть коли ви його шукаєте, – бо ще до того, як ви попросите, Я відповім вам. Кожен Момент Зараз – це славетний дар від Бога. Ось чому його називають теперішнім.

Душа інтуїтивно шукає ідеальні обставини та ситуацію, необхідні зараз, щоб зцілити неправильні думки та принести вам правильний досвід того, Ким Ви Є Насправді.

Це бажання душі повернути тебе до Бога — привести тебе додому, до Мене.

Намір душі полягає в тому, щоб пізнати себе на досвіді — і таким чином пізнати Мене. Бо душа розуміє, що Ти і Я — Одне, навіть коли розум заперечує цю істину, а тіло діє відповідно до цього заперечення.

Тому в моменти важливих рішень не думайте про щось інше та натомість займіться самоаналізом.

Душа розуміє те, що розум не може осягнути.

Якщо ви витрачаєте свій час, намагаючись зрозуміти, що для вас «найкраще», ваш вибір буде обережним, ваші рішення триватимуть вічно, а ваша подорож розпочнеться в морі очікувань.

Якщо ви не будете обережні, ви потонете у своїх очікуваннях.

Фух! Досить складна відповідь! Але як мені слухати свою душу? Як мені знати, що я чую?

Душа промовляє до тебе через почуття. Прислухайся до своїх почуттів. Слідуй за своїми почуттями. Шануй свої почуття.

Чому мені здається, що повага до своїх почуттів саме те, що призвело до моїх неприємностей?

Тому що ви назвали зростання «проблемою», а стояння на місці «безпекою».

Кажу тобі: твої почуття ніколи не приведуть тебе до «біди», бо твої почуття — це твоя правда.

Якщо ви хочете жити життям, де ви ніколи не слідуєте своїм почуттям, а де кожне почуття фільтрується через механізм вашого Розуму, дерзайте. Приймайте свої рішення на основі аналізу ситуації вашим Розумом. Але не шукайте радості в таких махінаціях, ані святкування того, ким ви є насправді.

Пам'ятайте: справжнє святкування бездумне.

Якщо ви прислухаєтеся до своєї душі, ви знатимете, що для вас «найкраще», тому що те, що для вас найкраще, є тим, що є для вас істинним. Коли ви дієте лише виходячи з того, що є істинним для вас, ви пришвидшуєте свій шлях. Коли ви створюєте досвід на основі вашої «теперішньої істини», а не реагуєте на досвід, заснований на «минулій істині», ви створюєте «нового себе».

Чому потрібно так багато часу, щоб створити реальність, яку ви обираєте? Ось чому: тому що ви не жили своєю правдою.

Пізнай правду, і правда зробить тебе вільним.

Однак, як тільки ви пізнаєте свою правду, не змінюйте свою думку щодо неї. Це ваш розум намагається з'ясувати, що «найкраще». Припиніть! Заберіться з глузду. Поверніться до тями!

Саме це мається на увазі під «поверненням до тями». Це повернення до того, як ви відчуваєте, а не до того, як ви думаєте. Ваші думки — це саме думки. Ментальні конструкції. «Вигадані» творіння вашого розуму. Але ваші почуття — тепер вони справжні. Почуття — це мова душі. А ваша душа — це ваша правда.

Ось. Чи це для тебе все пов'язує?

Чи означає це, що ми повинні висловлювати будь-які почуття — незалежно від того, наскільки вони негативні чи руйнівні?

Почуття не є ні негативними, ні руйнівними. Це просто істина. Важливо те, як ви висловлюєте свою правду. Коли ви висловлюєте свою правду з любов'ю, негативні та шкідливі наслідки трапляються рідко, а коли вони трапляються, то зазвичай це тому, що хтось інший вирішив сприйняти вашу правду

негативно або шкідливо. У такому випадку, ймовірно, ви нічого не можете зробити, щоб уникнути наслідків. Звичайно, невисловлювати свою правду навряд чи було б доречно. Проте люди роблять це постійно. Вони так бояться спричинити або зіткнутися з можливими неприємностями, що взагалі приховують свою правду.

Пам'ятайте: не так важливо, наскільки добре сприйнято повідомлення, як наскільки добре його надіслано.

Ви не можете брати на себе відповідальність за те, наскільки добре інший сприймає вашу правду; ви можете лише забезпечити, наскільки добре вона передається. І під тим, наскільки добре, я маю на увазі не просто наскільки чітко; я маю на увазі, наскільки з любов'ю, наскільки співчутливо, наскільки чуйно, наскільки мужньо і наскільки повністю.

Це не залишає місця для напівправди, «жорстокої правди» чи навіть «чистої правди». Це означає правду, цілу правду і нічого, крім правди, хай допоможе вам Бог.

Саме частина «хай допоможе вам Бог» приносить такі Божественні якості, як любов і співчуття, бо Я завжди допомагатиму вам спілкуватися таким чином, якщо ви попросите Мене.

Тож так, висловлюйте те, що ви називаєте своїми найбільш «негативними» почуттями, але не деструктивно.

Нездатність висловити (тобто витіснити) негативні почуття не змушує їх зникнути; вона тримає їх в собі. Негатив, який «тримається в собі», шкодить тілу та обтяжує душу.

Але якщо інша людина чує кожну негативну думку, яку ви маєте про неї, це обов'язково вплине на ваші стосунки, незалежно від того, наскільки любовно ці думки були висловлені.

Я сказав висловити (витіснити, позбутися) свої негативні почуття — я не сказав як чи кому.

Не потрібно ділитися всім негативом з людиною, щодо якої він виникає. Повідомляти про ці почуття іншому необхідно лише тоді, коли нездатність зробити це може поставити під загрозу вашу чесність або змусити іншого повірити в неправду.

Негатив ніколи не є ознакою остаточної істини, навіть якщо на даний момент це здається вашою правдою. Він може виникнути з незціленої частини вас. Насправді, це завжди так і є.

Ось чому так важливо позбутися цього негативу, звільнитися від нього. Тільки відпустивши його — виклавши його назовні, поставивши перед собою — ви зможете побачити його достатньо чітко, щоб знати, чи справді ви в нього вірите.

Ви всі говорили речі — гидкі речі — лише для того, щоб виявити, що, одного разу сказані, вони більше не відчуються «правдивими». Ви всі висловлювали почуття — від страху до гніву та люті — лише для того, щоб виявити, що, одного разу висловлені, вони більше не відображають те, що ви насправді відчуваєте.

Таким чином, почуття можуть бути складними. Почуття – це мова душі, але ви повинні переконатися, що слухаєте свої справжні почуття, а не якусь фальшиву модель, побудовану у вашому розумі.

О, друже, тож тепер я навіть своїм почуттям не можу довіряти. Чудово! Я думав, що це шлях до істини! Я думав, що це те, чого Ти мене навчаєш.

Це так. Я є. Але послухайте, бо це складніше, ніж ви зараз розумієте. Деякі почуття — це справжні почуття, тобто почуття, народжені в душі, а деякі почуття — фальшиві почуття. Вони конструюються у вашому розумі.

Іншими словами, це зовсім не «почуття» – це думки. Думки, маскувані під почуття. Ці думки ґрунтуються на вашому попередньому досвіді та на спостережуваному досвіді інших. Ви бачите, як хтось кривиться, коли вам виривають зуб, ви кривитесь, коли вам виривають зуб. Можливо, це навіть не боляче, але ви все одно кривитесь. Ваша реакція не має нічого спільного з реальністю, лише з тим, як ви сприймаєте реальність, виходячи з досвіду інших або з чогось, що сталося з вами в минулому. Найбільший виклик для людей – Бути Тут Зараз, перестати вигадувати! Перестаньте створювати думки про теперішній момент (момент, який ви «відправили» собі, перш ніж подумали про нього). Будьте в моменті. Пам'ятайте, ви відправили собі цей момент як подарунок. Цей момент містив зерно величезної істини. Це істина, яку ви хотіли запам'ятати. Однак, коли цей момент настав, ви одразу почали будувати думки про нього. Замість того,